

медицина – сучасний підхід до медичної практики і вибудовування відносин між лікарем і пацієнтом, заснований на використанні технік літературного аналізу і на відношенні до розповіді пацієнта як до наративу. Наративний підхід в сучасній медицині обґрунтовує високу значимість пережитого пацієнтом досвіду захворювання та вимагає від лікаря прояву більшої креативності в організації спілкування. Достатній рівень наративної компетенції дозволить лікарю визначити місце медичної проблеми пацієнта в контексті медичної консультації, виявити найбільш істотні моменти в стані пацієнта, встановити фактори, які вплинули на дану ситуацію та оцінити можливий вплив хворобливого стану пацієнта на визначення їм власної ідентичності. Для роботи з пацієнтом в наративній практиці використовуються такі методи: екстерналізація, деконструкція, відділення, дистанціювання від проблеми, відновлення участі, робота з зовнішніми свідками. Наративний підхід дуже часто застосовується в психотерапії і зокрема використовується для роботи з підлітками, сімейними парами, з невеличкими хворими людьми з меншинами, які не можуть звернутися до традиційної психотерапії, пережили травму, ув'язненими у в'язницях; для розв'язання проблеми і розбіжності всередині спільноти, організації, вирішення внутрішніх психологічних проблем.

Отже, в наративі пацієнт постає у вигляді події і переживанні, і як емпірично доступний феномен його індивідуальність реалізується в наративній ідентичності. Наратив є важливою формою усвідомлення індивідуальності пацієнта, що тісно пов'язано з необхідністю надання пацієнту значущої для нього інформації і виконання на практиці добровільної інформованої згоди.

ПРАВА ЛІКАРЯ СТОМАТОЛОГА ВІДПОВІДНО ДО СУЧАСНОГО УКРАЇНСЬКОГО ЗАКОНОДАВСТВА

Сидорська К.В.

Науковий керівник: к.ю.н., доц. Аніщенко М. А.

Кафедра соціальної медицини, громадського здоров'я, медичного та фармацевтичного права
Запорізький державний медичний університет

У сучасному світі з кожним днем зростає кількість конфліктів між пацієнтом і лікарем або лікувальним закладом. Причиною незадоволення пацієнтів може бути необізнаність в стоматологічній сфері, відсутність чіткої документації, в якій лікарі ігнорують необхідність запису важливих «немедичних» моментів у взаємовідносинах із пацієнтом.

Ціль цієї статті в розгляданні прав лікаря-стоматолога, закріплених законом, для більш об'єктивного розглядання скарг пацієнтами і здатності стоматологів оскаржувати звинувачення.

Здійснення стоматологічної діяльності в Україні регулюється Законом України "Основи законодавства України про охорону здоров'я", іншими законодавчими актами України та актами професійного самоврядування стоматологів України.

Правами лікаря-стоматолога є:

- 1) право на заняття професійною діяльністю відповідно до спеціальності та кваліфікації
- 2) право на належні умови професійної діяльності;
- 3) право брати участь в професійному самоврядуванні, обирати і бути обраним до органів професійного самоврядування;
- 4) право на спеціалізовану та безперервну освіту з метою підвищення професійного рівня;
- 5) право на відмову від подальшого ведення пацієнта;
- 6) право на створення наукових медичних товариств, професійних спілок та інших громадських організацій.

У разі повної відмови дотримуватись правил медичного закладу і порад лікаря, стоматолог може відмовитись від пацієнта. В такому випадку скаргу пацієнта можна оскаржити посилаючись на Закон України "Основи законодавства України про охорону здоров'я".

Також важливо складати договір між суб'єктами медичних правовідносин для виключення небажаних непорозумінь, скарг. Відповідно до ч. 3 ст. 626 ЦК України, договір про надання стоматологічних послуг є двостороннім, оскільки правами та обов'язками наділені обидві сторони договору.

Підводячи підсумки можна сказати, що лікар-стоматолог повинен чітко усвідомлювати важливість ведення медичної документації, закріплення слів пацієнта, укладання договорів, задля змоги відстоювати свої права у разі потреби, посилаючись на закони України.